

Vitterhet från flere språk
samlad och för eget samt
några vänners nöje tryc...

Rar. 151



RAR.
151

VITTERHET

FRÅN

FLERE SPRÅK.



ANDRA HÅFTET.



STOCKHOLM 1791.



A Jove principium. Quid enim Jove majus habetur?

OVID.



) o (

ODE

Du, som i minsta stoft DIN Guda - Hand förklarar!

Naturens Kung och Varelsernas Far!

Du, som vid tidens ända varar

Hvad du för Tidens början var!

När alla Väsens lif en verkfam godhet prifa,

Låt ock min vördnads röst med deras blanda sig:

Det är mitt Hjerta blott som skall mig vägen visa,

När tankan syftar up til DIG .

Hon öfver Himlars krets, där för vår syn du höljes

Förutan gagn med egen styrka höjs .

Af hemlighet Dit Väsen döljes .

Du endast af Vålgjering röjs .

Hvi vil et inskränkt vett om evigheter sluta;

Och en oändlig högd med ändligt öga nå?

Alt nog; jag lycklig är: jag föddes för at njuta;

Jag föddes icke at förstå .

I Solar! som Ert Ijus åt andra Jorder länen,
 Och nattens hvalf förgyllen med er pragt,
 Til vitnen för min taaka tjejen
 Af et omätligt Ursprungs magt!

Men I! min Ungdoms år som flyten utan smärta!!
 I känslor, I begär! du hälfa, kraft och mod!
 Er röst, er milda röst, betygar för mitt hjerta,
 At han är äfven lika god.

DIG andra tekna må emellan blix och lågor,
 Af straffet följd at ständigt krosfa mig,
 Beredd at altid finda plågor,
 Men aldrig at förbarma DIG,
 Må lastens usla barn sig ner i stoftet fälla;
 Förtviflans tunga qual hör deras känslor til;
 När dygden i sit lugn kan ljudligt föreställa
 Den bild hvori han dyrkas vil.

Det känslolösa Brödet som näras af andras tårar,
 Den falska själ som eders helgd bedrär,
 Den otacksamma vän som särar
 Et Hjerta där han älskad var;
 Den som en svaghet mins och en välgerning glömmar,
 Som gjuder menlöft blod, mot lagar bär förakt;
 Med fasa tror en GUD, hvars öga tankan dömmar
 Med lika rättvishet som magt.

Jag sjuager om en GUD : den GUD mit hjerta känner,
 Som skänkt mig lif, förnuft, lyckfälgighet,
 Som för den blyga oskulds vinner
 Har ömhet och barmhärtighet :
 Som mig sin dyrkans lag i medfödd känsla gifver :
 Var dygdig at bli GUD; sök lyckan i dia själ;
 Hvars magt, en brottfälgis qual, men lik i nåd som ifver,
 Är äfven menlöshetens vil.

Hans hand jag utfräckt ser at mina steg beskärma;
 Han i mit bröst har sällhets åtrå fatt;
 Han lifvar mig med Sommarns värma,
 Han söder mig med höstens skatt,
 Han skiftar jordens pragt med årets jämna tider;
 Ur stela Klippans famn han kallar svalkans våg,
 I vådrets rena fligt han hällans anda sprider,
 At friska up min matta håg.

Och detta är den GUD, som gömd i dundrets skyar;
 Til Jordens skräck tar blott af vreden rå,
 Hvar dag han mildhets prof förnyar;
 Och Månskjan tviflar om hans nåd!
 Du, som mig känslan gaf, och böd mig nöjet smaka,
 Det endast glädjen är hvars Offer til DIG hör
 DIN höghet ej försmår at ålskad bli tillbaka
 Af den DIN godhet lycklig gör.

Låt mig ej i min punkt DIN Almagts ätgjörd skränka,
 Dig Måniskjans blott och Jordens Herre tro,
 När tusen Verldar kring mig blänka,
 Som Fåflets afgrundsrymd bebo.
 Är då DIN rikedom flödt på våra hyddors låger,
 Nej, min lyckfärlighet mig fåkert vitne bär,
 At til välgerningsmål DU flere Väfen äger,
 För dem DU ock en Fader är.

Til fällhet ämnad fjelf i Varelsernas rike,
 Med dem förent i samma ursprungs band,
 Låt mig med ömhet i min like
 Se samma verk af samma hand,
 Låt til DIN mildhets mål mig i min krets få tjena
 At sprida kring den lött som jag af lyckan vann;
 Och i barmhertighet med DIG den likhet låna
 Som ändligheten fatta kan.

Lit mig med orörd blick ei se vid andras våda
 Begårens våld förnuftet öfvergå;
 Och ej med köld från lugnet skida
 De stormar dem mot Klippan slå.
 Om jag ej felar sjelf, lit mig förlåta andra,
 Ej räkna deras fall för mina dygders vinst;
 På lika farlig väg vi lika svaga vandra,
 Och föllast den som staplar minst.

Lit mig med öfvermod ej deras öden dömma
 Dem födsfels stöck DIN kunskap ej beskårt,
 Men tro DIG mildhet nog at dömma
 För dem en irringsanda snårt;
 Om deras dyrkans sätt bland vanans villor vakla,
 Om DU för dem har gömt det ljus jag trodt mig få.
 Är det de blindas fel at sakna dagens fakla;
 Ut det mörker där de gå?

Du Magt! som åt vårt lif har velat glädjen unna,

Låt mig ej, styrd af vantrons öfverdåd,

Med bitterhet en GUD förkunna,

Som fjelf sig visar uti nåd.

Min lära röje prof utaf den GUD jag vördar,

Och tale om DIN magt; men ej med straffets röst,

Hvad gagnar at med hot DU tvungna suckar skördar

Af skrämde, men ej vundna bröft.

Lär mig at nyttan dra af lifvets korta dagar;

Och njutande den lott DU ämnar mig,

Ej tro at Månskjan DIG behagar

När Hon all fällhet nekar sig.

Hvar åt DU renast tjänt? Af dem som glädjen klandra,

Men där en trolös själ sit gift i skrymtan når,

Ell' den som lefver nöjd, gör godt för sig och andra.

Och med sin like lycklig är?

Om saknad följer mig, om forgea mig förtrycker,

Åt mina dar det hoppet öfrigt gif;

At lyckans magt och ödets nycker

Förvinna med et ändligt lif.

Ur sjelfva plågans högd låt mig den visshet leda,

At någon tillflykt än för dygd och oskuld fås;

Och at DU ej DIT verk har kunnat blott bereda,

At lida först och se'n förgås.

Låt mig med stilla syn det sista målet nalkas,

Där tidens blick i evigheter byts;

Där känslans oro äntlig svalkas;

Där andans band med ämnet bryts.

Min fjöl är lyckligt vifs, när hon ur fånglet farit,

As riddas från det stoft som hennes hydda tår,

Och dygden, som dess vål, som hennes åtrå varit,

Så evig som sit ursprung är.

När jag med årens flygt til lifvets afton händer,

Jag säga skall: Min Skapare, min Far!

Tag åter mot med samma händer

DIT fordna verk i DIT förvar.

Jag fökte andras väl med egen föllhet vinna,

Jag DIG den dyrkan gaf, som hjertat lärde mig.

DU kan en varelse ej plågor värdig finna,

Som ej förstått, men älskat DIG.

Så nalkas, mina dar, den gräns er Himlen ämnat,

Jag mot ert mål skall nöjd och fylla gå,

Ej fåfängt förja dem jag lämnat,

Ej fruckta dem, som förestå.

Det sista ögnablick skall ej mit lugn föröda,

Det ger min själ igen dess ursprung och dess hamn;

Et barn ej fruckta kan som, trött af dagens möda,

Får somna i sin Faders famn.

*O D E TIL SOLEN *)*

Du Ljus, som högst på fliset prälar,
 Lik FINGALS sköld i vidd och prakt!
 Hvar lånar du den eld, de strålar,
 Som evigt tråtsa tidens makt?
 Då du i Majestät dig klöder,
 Och fram på höjdens bana tråder
 Den skrämde stjernan blek och kall,
 I dimmans mörka gömslen hastar,
 Och nattens blåfs sig bråstört kastar
 Uti de västra hafvens svall.

Du ensam ses din bana följa:
 Ho kan dig hinna i dit lopp?
 De fasta Ekar bergen hålja,
 Sig störta ned från klippans topp.

*) Öfversättning ur OSSIAN. (Se slutet af et hans Poëm,
 CARTHON kalladt.)

Den fjö i Oceanen rinner
 Ån ökar sig och ån förfvinner;
 På sjelfva Klippan tiden rår:
 Sin klarhet Minan öfvergifver,
 Men du den samma evigt blifver,
 Behjertad på den stig du går.

När luften tjocknar stormen ryter,
 Och dundrets viggas ljunga ner,
 Du stolt dig fram bland skyar bryter,
 Och är Orkanens ilska ler.
 Men fåfångt du dit ljus mig skickar;
 Jag ser ej mera dina blickar, *]
 Ej då dit gyllne rika hår
 De ljusa Österns skyar målar,
 Ej då du mild i Västern prålar,
 Och ned til andra Verldar går.

*] OSSIAN var gammal och blind, när han
 skref detta stycket.

Men ån din dag til slut tår ila,
Och du bli lik min ålders höft,
Då somnad i en evig hvila,
Du mer ej lys til dagens röst.
Så glåd dig i de unga dagar:
En kulen ålder ej behagar,
Den liknar Månans dunkla kropp,
Som matt igenom dimmor lyser,
Då vinden tjuiter, fältet fryser,
Och Vandrarn hindras i sit lopp.



AFTONEN,

IDYLLE*)

Sjutio fem Somrar hade PYLADES öfverlefvat. Lik en åldrig Ek, under hvars grenar den spåda Almen frodas, sträckte han ofta matta armar om sina barn fina barnabarn och barnabarns barn, såg åt Himlen och välsignade dem; bredevid sjön låg hans koja. Natur och enfald prydde henne. Under et grönmålat tak stod et bord, der ingen vandrande satte sig ner utan at mätas af mjölk och frukter. Nu darrade aftonrodnan i den kupiga vågen, hennes purpurflåp var til hälften updragit af en fimmande fky, då PYLADES kallade sina barn, sina barnabarn och barnabarns barn. De följde honom. Lutande med silfvergrå hår

*) Af HR. LIDNER.

stodde han sig på den kåpp, hans Farfar
 skurit ur en af stormen härjad En. För-
 samlen Er; ropade han, och stannade vid
 AMARYLLIS af tåta lindar omringade Graf.
 PYLADES satte sig på Grafven och hans
 barn stodo kring honom. Här hvilar min
 Maka, sade Herden. AMARYLLIS! för si-
 fta gången rinna mina tårar på Din Graf
 Älskade Maka — Barn! "Hören mit lef-
 nads lopp. Gubben uphöjde sin röst, och
 talade långsamt.

Ådla Dygd! Himmelska känsla! Du är
 den, som leder en yngling til lycka och
 åra, du, som med din sköld betäcker den
 Gråhårigas bröst, och inga samvetsqual
 förskräcka hans dödsstund. Fjorton gån-
 ger mina barn! hade jag sett desä parker
 hvitna och åter bli gröna, då min Far
 förde mig til sin makas fång: PYLADES!
 sade han, Solen går aldrig mer up öfver

mit hufvud, jag lycktar mina dagar; se
 här det enda jag lämnar dig; En sjuk Mor
 at vårda och förförja; denna hydda, och
 min välsignelse. Du vet at våra Hjordar
 äro förödda, at armod — men, eviga
 Förlyn! hvad talar jag? Jag, som snart
 åttio år aldrig af törst försmåttat, al-
 drig af hunger blifvit förledd, at fråga:
 Vakar Himlen öfver Oskuld och Dygd?
 Har jag någonsin saknat en klar källa, en
 tacksam torfva, et skuggrikt träd? och
 behöfver man med hålsa och et aggfritt
 hjerta mer för at vara lycklig? O PY-
 LADES! min son! när alt omkring dig är
 dystert, och en djup natt skymmer ditt i
 framtiden sigtande öga, så mins mina ord!
 Gör en hagelskur ditt arbete frugtloft; så
 strömma ock hundrade ljumma regn, at be-
 reda dig bröd då du sofver. Jag lemnar
 dig inga andra skatter, än min Dygd: har

du hjerta, at årfva henne? Farvål, ðma
Maka! och du, PYLADES, Farvål! vår
da din Mor, ålfka Dygden, för at åfven
kunna dø få nøjd, som jag" — Detta talte
min Far, fløt mig i fin famn och dog.

Skåden denna Lind mina barn! Samma
dag planterade jag den, jag helgade den åt
hans minne. Ifrån en spåd Telning; fen
J hur yfvig och skuggrig hon står. Kring
de Råttrådigas grafvar frodas alla tråd.
Luften år dår ren och lätt; och hela nej-
den andas dår vålfignelfer och et heligt
lugn. Såtten ock J en Lind hårbredevid,
når jag dø. En gång skola de flåta fina
grenar tilsammans, och skydda Edra barn i
tjugonde led för Solens hetta. Men ack!
jag får ej tala länge; redan skimra Sol-
strålarne bakom Bergen. Med dig O! Da-
gens Drottning! flåcks åfven mit matta
lefnads ljus, för at aldrig ånyo tåndas.

Vid desfa ord började de kringstående gråta. De minsta klåttrade sig upp til han bröft, de andra föllo til hans fötter; och Herden fortfor; Då jag begrof min far, bestod vår hela hjord af sju Får och två Lamb. Jag delade min omsorg mellan min Mor och dem. En gång, då jag geck til närmaste Herde at fråga hvilka örter jag skulle plocka för min Mor, mötte mig Herdens Son — O! fördolda Eningskraft imellan tvånne ömma bröft, som vårka at de vidt åtskilda på en gång röras af en känsla, och gjuta tårar, utan at veta hvarföre? Hvi gjorde Månskligheten upror i mit hjerta? Hvi klappade det, då ännu Herdens Son var fjerran, då han ännu ej framsnyftat: PYLADES! jag är olycklig: Ack! vid hans annalkande suckade jag så tungt. Sjelfva de lätta Våstanvindarna anföller mit flämtande bröft. Damon fick ej tid, at få-

ga, Himlen välfigne dig, unga Herde!
förr än jag flög i hans famn. Dig har
håndt något vidrigt, ropade jag: ser du
ej hur dessa Liljor stå dufna af mina tår-
rar? De ha runnit för dig. Ja, väl har
något vidrigt håndt mig, svarade Damon.
Hela vår hjord är i natt af en grym Ti-
ger sköflad. Den obarmhårtiga har ej spa-
rat et enda Lamb. Blomster och gräs äro
på våra parker förvisnade, jag vet ej, an-
tingen af sorg eller af det menlösa blod,
som där flyter. Med nedböjt hufvud sitter
min Far på en af mäsfa betäckt Klyfta,
ser ut åt hafvet, och suckar: mina barn
Huru bestört blef ej Damon, då jag utan
at säga et ord, flet mig ur hans sköte!
Grymma öde! lär han tänkt, är det ej nog,
at Fattigdomen betager ofs de nödvändigaste
behof; skall hon äfven komma ofs at för-
lora våra vänner? — Men jag haftade ä-

ter til vår hydda, där tog jag tre flaskor mjölk och lemnade en qvar för min Mor. På mig sjelf tänkte jag icke. Ach! mina barn! den hunger man lider för det man stillat en annans, är långt vålluftigare, än frosfarens öfverflödiga rätter — äfven tog jag et får och de spåda lammen. Med desfa skänker smög jag mig in i den olycklige Herdens hydda, utan at blifva fedd. Lika få fort, jag hastade dit; lika få hastigt flög jag åter, då en röst ur berget hujdade mig. "PYLADES! PYLADES! Jag är Skogs-Gudinnan, som råder i desfa Tragter. Förgåfves söker du för Gudarne, dölja det din rena själ äfven gjorde dem ovetande, om det vore möjligt. De Odödliche se in i hjertats hemligaste vinkel, och lemna ingen dygd obelönt. Ädelmodige Herde! önska dig tvänne ting" — O Gudinna! svarade jag, då du misfunnar mig

den lyckfärlighet, at i tyfthet göra godt ; få återgif min Mor hälfan , och skänck den fattige Herden få många får hanförlorat ; och fkydda hans hjordar. Din Mor är redan få nöjd, få frifk hördes röften , fom då hon förfta gången fteg i fin kyska Brudfång. Herdens hjordar skola föröckas til tufende ; och äfven dina, dygdige PYLADES ! — PYLADES ! Du önskade ingen ting för dig fjelf ; men jag vil vedergålla din ömhet. Långe skall du lefva, fe dina barn i tredje led ; och vid en trogen makas fida skola dina dagar flyta lika en källa , fom i krokur genomfår blomfterrika ångar och fålt. Jag tilbad Gudinann , och geck hem.

Ach ! mina barn , förestållen Er min glådje. På halfva vägen mötte mig min Mor, tryckte mitt hufvud mot det hjerta, hvarunder jag legat. En blid Guda-

magt, fode hon, har förbarmat sig öfver din Mor, nu har du henne åter, nu vil hon löna dig för fömnlösa nätter, för möda och kärlek. Jag gret likfom hon, och ingen mer af oss talte hela dagen et ord. Det är endast en Mor och hennes barn, tvänne älskare, och trogna affkeds-tagande vänner, som förstå tårars språk. Altsedan detta skedt, förökte sig min lilla Hjord dag från dag. En morgon bittida då jag satt på en Kulle, at valla mina Får, och se Solen ljunga fram öfver den omätliga Ocean; trodde jag, at detta Himlarnes och Verldens ljus redan brann, utan at förut låta förkunna sin ankomst af den med rofor bepydd i en Hårhålds Vagn sittande Mårgonrädnan; men jag irrademig; det var ej Solen; det var en ung Herdinna, som nalkades Kullen. Skön som det begrep sjelfva Gudarne kunna göra

fig om det skönaste, hälsade hon på mig. Mycken lycka ske dig, unge Herde! sade hon: Jag är AMARYLLIS din Grannes dotter. Vi ha hört at då din Far dog, hade du ej mer än sju Får och två Lamb. Ej långesedan mördade en hungrig Tiger hela vår Hjord; men Himlen har åter välsignat oss, vi åga nu mer än vi behöfva, kom, unge Herde! til min Far, och han skall dela med dig sina Hjordar. Följ mig, och jag med mina Bröder vil hjälpa dig, at drifva dem til din koja.

Knapt talade Herdinnan, förr än jag låg vid hennes fötter. Om du ej är den Skogs-Gudinnan, ropade jag, som uppenbarade sig i berget, om du värkeligen är min Grannes dotter, sköna Herdinna! dela då med PYLADES det, som är ovärderligare än alla Himlars och Jordens skatter

Hvad vil du? frågade Herdinnan. Hvad får där? framstapplade jag, och tryckte min hand på hennes hjerta. Strax började ofskulden måla en himmelsk rodnad på sin urbilds kinder; men hindrades i teckningen af en kyfs, som mina läppar vågade på hennes. Ach! mina Barn, då et men-löst bröft, vid den skönas fötter för första gången suckar: jag älskar; då skåda Gudarne med vållust från Himlahvalfvenner, och förtjufas i sit värk — Om du älskar mig, fader AMARYLLIS, så följ mig til min Fars hydda. Til honom vil jag fåga: Min Far! Din dotter har utvalt denne Herden framför alla Herdar: gör henne lycklig! Då skall han taga min hand, lägga den i din, och välfigna ofs. Jag följde herdinnan. Tusende gånger stadnade vi, tusende gånger måste hon uprepa PYLADES! Amaryllis älskar dig.

Strax stal jag en kyss af de läppar, som förkunnat mit öde. Amaryllis blef otålig, jag föll til hennes fötter. Herde, fode hon, jag förlåter dig; men jag låddes ej tro det. Af medlidande gaf hon mig viligt en kyss, jag tog flere, och gjorde henne ånyo otålig, för at ånyo få förlåtelse — änteligen hunno vi til Hyddan. "O! du af Gudarne gynnade Herde! ropade jag, dit ädelmod har tilbudit mig hälften af dina hjordar; men vet du ej, at Skogsgudinnan vakar öfver EYLADES för hans i grafven liggande Fars skull? Mina parker skimra, som den försilfrade Månan, af Lamb och Får. Min pipa och deras menlösa joller sysselfätta hela Trag-tens genljud." Ach! Nej Herde! — AMARYLLIS — AMARYLLIS — Bästa Far, inföll Herdinnan, och omfattade hans knän, för din kärlek skull til min Mor; til din

och hennes dotter, led denne unga Herden
 til Altarets fot, och tillåt mig där inför
 Gudarne svärja honom trohet. Vi skola
 vara din ålderdoms tröst; vi skola vid
 vassens bugtiga strand bädda din säng, då
 dit darrande hufvud ser sig om efter hvila.
 Där vilja vi vaka öfver dig, och ej til-
 låta minsta fläckt at störa din sömn.

Gubben steg up, och hans manliga tår-
 rar runno. PYLADES ropade han, AMA-
 RYLLIS! mina barn! Himlen och et o-
 brottligt hjerta göre eder lycklige! —
 Ljufva minne af kärlek, af sällhet och
 Dygd! -- Ach! hvilken hänryckning,
 at vid grafvens strand utan ånger drömma
 om de förflutna dar, om de aldrig åter-
 kommande tider! Bättre et försvunnit år,
 än en återstående tima. — J, min kär-
 leks Förstlingar! J ären min lyckas vitnen.
 J hafven kånt AMARYLLIS, varit älskade

af henne, sett hennes trohet; hennes umganges fått och hennes fria väfend. När jag följde af mina Hjordar kom hungrig och trött från fältet; Ack! då mötte mig AMARYLLIS, och bar i barmen sin Son, skönare än den stjerna, som i gryningen födes af morgonen. PYLADES, sade hon, och hennes tårar runno på kindren där hälfa och ungdom lekte, PYLADES! huru fölla gör icke din ankomst ofsi! och då strax förde hon mig i en löffal! där väntade mig en aftonmåltid af naturen och AMARYLLIS tilredd. — Den af Er mina barn! som mins den dag, då hon var tillsammans med mig, ser äfven taflan af hela mit lefnadslopp: förnöjsamhet, arbete, tröttnad; hvila, munterhet, nöjen, och en lugn inom hyddan; få mycket mindre skiften underkastadt, som det härledde sig från hjertats öfvertygelse om egen ren-

het och oskuld. I denna kedja af Lyck-
 falighet, ilade fyratio år på den aldrig
 dröjande Tidens vingar. Oförlikneliga
 Maka! Sexton gånger har nu Jorden
 förändrat sitt lynne, sedan jag skapa-
 de din graf, då lemnade jag där et
 rum för din sörjande vän: nu kom-
 mer jag, at vid din sida intaga det. J
 mina barn! jag välfignar Er! Utgju-
 te Gudarne frid och ömnighet öfver Ed-
 ra Tjäll! Göre de Er lycklige; men
 aldrig på hjertats bekosnad! likne E-
 der lefnad min, Edert Lefnadsflut mit!
 O mine Barn! hvilken vållust at dö
 då man åt sitt uphof kan lemna hjer-
 tat åter, lika få obefläckadt, som det
 kom ur hans hand. — Ån en gång
 omfamnade PYLADES dem alla, lutade
 sig mot grafven, fuckade AMARYLLIS!
 hans ögon brusto — han dog, — och

strax tindrade Aftonstjernan mellan de
høga Popeltråd, som ännu hvarje mid-
natstima fusa, då hans heliga skugga svåf-
var dem förbi.



STANCER.

Tag Enlighet et Bröst emot,
 Som sökt din strand ur Verldens bölja!
 O må des svall, des stormars hot,
 Ej äfven hit sit rof förfölja!

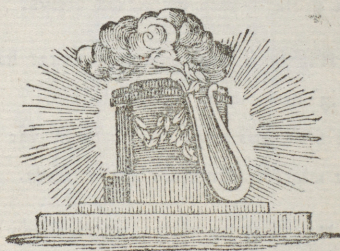
Här skall, af inga vitnen störd,
 Den sista sällhet du mig gifva.
 At sucka — och ej blifva hörd,
 At gråta — och ej smäddad blifva.

Här skall den dygd jag dyrkat har
 Mig än i samma plikter leda
 Så svag des magt ock pröfvad var
 At mig för människors arghet freda.

Här skall jag tålig, om ej nögd,
 Mitt bröst för hämdens känsla sluta,
 Och äfven midt i plågans högd
 Ej någon suck af ånger gjuta.

Hår skall af Sorgers långd förtård
Jag nöjd mot grafvens hvila hafta,
Och på en mig föraktlig Verld
Ej någon blick af saknad kasta.

Men må du Vänskap! öma drift,
Mitt namn bland fordna Vänner lifva!
Och den af dem som ser min Grift
En suck åt mina öden gifva!



ALEXIS DAPHNE.

NEJ ALEXIS! Naturen är endast skön
 för den lycklige. För det glada hjertat
 uprinner morgonråndnan i regnfria skyar.
 Lårkans drillar förtjusa ej det bröst, som
 härjas af ångslan och förtvislan. Enslig-
 heten bår en dolk i ena handen, hon
 har en Bågare med Nectar i den andra.
 Åt den af forgerna okända räcker hon bå-
 garen, dolken störtar hon i det under plå-
 gor svigtande hjertat — Afundsvårde
 Lam! J åftunden och njuten. J dricken af
 denna forlande källa. J skörden dessa af
 Silfverdagg rufiga blomster — och eder
 Herde! — det var en tid, då åfven hans
 bröst dränktes i kånflor — en tid då han
 drömde om Sällhet: det var den tiden då
 DAPHNE ej flydde ALEXIS, då DAPHNE
 med en blyg rodnad emottog blomster-

kranfar af min hand. Nu hatar DAPHNE ALEXIS, derforre hatar Alexis er -- Förevandlen er, gräsrika parker! til nakna berg -- Utom Hærdinnan är det friskande Västan en Nordanstorm : med dig O min Gudomlighet! vore själfva vintrens snöbetäckta barm en hyacint bädd omringad af vallmog.

Under desä utrop klettrade ALEXIS of-
 tapå de högsta berg och upfylde skyn med
 klagan. Hans hjordar betade i en dal, som
 genom et litet sund skilgdes från DAPHNES
 hydda. Aftonrådnaden utbredd aldrig sitt
 purpur öfver denna trackt, då icke Her-
 dinnan gungade i en liten båt på den un-
 der så vacker börda dallrande vågen.
 Där utkastade hennes lena arm et pur-
 purfärgat silkesnöre. De lekande fiskarne
 tycktes frida om kroken, blott för at åter-
 terfå sin frihet af DAPHNES hand, som

med samma ädelmod som varfamhet löste dem ur faran och återlemnade dem til sitt våta hemvist. Ach! frihet — suckade hon, du har varit min Gudinna — men du har varit — Grymma kärlek! då jag ej kände dig, var mit bröst få lugnt som böljan på vårens födflodag, och dock kallar dig min mor för själens ljufvaste känsla i det hon omfamnar sin med blickar talande maka — ALEXIS! hur heter den lyckliga som fångslat ditt hjerta? — ack! om hennes namn vore DAPHNE! hvarföre möter du mig alltid med nedflagna ögon? Hvarföre öppnas dina läppar at tala, då de half-födda orden motas af en darrande suck? Men ack du förlorade DAPHNE! hvarföre flyr du ALEXIS? Hvarföre? — jag älskar — derföre flyr jag ALEXIS — Dock han måste veta min kärlek! tör hånda — äfven denna tankan förnöjer —

tör hånda han då ropar : Ömkansvärda
 DAPHNE ! hvi kan jag ej belöna din öm-
 het ?

Vid desfa tankar höjdes , sänktes , och
 åter höjdes Daphnes med kyfketens flör
 betäckta bröst , lik vågorna som bryta sig
 vid de brånande östänvindar. Hon hastade
 til sin hjord , utfökte där de vackrafte
 Lamb. En fin och lockig ull prydde det
 hvitare än snön som hoptals faller i natu-
 rens kulnaste tid. Detta Lamb var ämnat
 at helgas åt PAN. Kring det oskyldiga
 Lambets hals knöt hon et blått band ,
 hvars färg var Himlahvalfvets , då ej nå-
 got moln simmar i desf rymder. Med bå-
 giga bokstäfver var i bandet infytt DAPH-
 NE. DAPHNE smålog gör du min lycka
 suckar hon ? Tör hånda , när ALEXIS fin-
 ner dig bland sina Hjordar , at han då
 tar dig i famn , at han då — O du afunds-

värde! trycker din lina Kropp mot sitt
bröst — Mätte hans kysfar brinna på
det stället DAPHNES namn står och för-
tåra det! Lika som en af sin fiende efter-
jagad flygting i en tät skog smyger sig
mellan de stumma Ekar och lys om Jor-
den förräder den kommande, likaså för-
sigtigt stal sig DAPHNE öfver Sundet till
ALEXIS parker, med sitt Lamb i barmen
och sin staf i handen -- ALEXIS var icke
där. Ack hade han vetat -- drömt --
Men Kärlek! hvilken yrfel? älskar
icke DAPHNE ALEXIS? älskar icke ALE-
XIS DAPHNE? hvi förblindar du dem?
Hvarföre flyger du ej med tankans vingar
til ALEXIS och hvifkar; Herde! de spåda
sippor som växa på dina fält, de böja nu
stolta hufvud under DAPHNES fot. Flyg!
hasta! du är älskad -- du är -- kom och
var lycklig! -- Kärlek! hvarföre så o-

barmhertig? — dock jag yrar mer än du
 -- Kärlek! kunde väl dit lugn smaka
 få ljustigt om icke dina Stormar rasade få
 vildt?

Tröstlös utan hopp låg ALEXIS fjerran
 från sin Hjord, med spridda hår och ut-
 sträckta armar på en klippa, den hans hä-
 dande förtviflan kallade mindre känslösa
 än DAPHNE, därifrån kallade han vilda
 blickar ikring böljornas rymd, hvars svall
 förlorades för hans syn, och som, lemnan-
 de rum åt andra, störtade sig til sit e-
 viga ursprung.

Emedlertid irrade DAPHNE i ALEXIS
 lunder — men just då hon, i frucktan
 at blifva röjd, såg bort — men just,
 då hennes Lamb hoppade med ALEXIS lamb
 i det af ljumma vindar vaggade gräset för
 at behaga sin välgörerska, rusade en hung-
 rig Tiger, ej olik viggén, hvarmed en

samlad äska sönderplittrar det tåraste
Lönntrod, under hvars skugga en åckrare
nickad af Faderlöfas arf infomnat, få
rytande ljungade Vildjuret emot sit offer.
Förgäfves kastar Herdinnan sin staf at
förfvara det. Det styckas, qvider och
kråffas i Tigerns gap, blodet strömmar
och Herdinnan flyr blåfvande och för-
skräckt.

Var det kärlekens Gud som ur Tigrens
klor frälste det himmelsblå bandet? eller
förlorade Tigren sin vildhet? blef han
modfäld och rörd vid åsyn af et namn,
som utmärkte skönhet och dygd? skulle
skönhet och dygd tillika nämnas, så sade
man DAPHNE — Ack den vildaste af alla
skapade djur ömade — han rörde ej bandet
utan flydde ångerfull derifrån. Ingen Ti-
ger är Människa: många Människor äro
Tigrar.

Olyckliga Lamb! dit blod flyter på de
förrjande blomstren, — de blekna, träna
hvisfna och dö. Redan skynda Nestergalar
til denna nejd, för at gråta dit öde, och
lära Echo i tyfthet sucka med sig.

Nu kommer ALEXIS åter; dyfter är
hans upsyn. Den frätande ångslan spökar
i hans ögon vända mot DAPHNES hydda.
Med ospända strängar hänger den skorrän-
de Lutan öfver haas axlar. DAPHNE!
suckar han, DAPHNE! och i samma ögna-
blick badar hans fot i blod. Han rycker
sig tillbaka, ser en staf — skulle han ej
känna den? ser — ännu andas Alexis, —
Daphnes namn Med detta band, ropar han
— ännu kan Alexis ropa — med detta
band voro säkert hennes mörka hår slåta
de — hennes blod — Daphne! Nu swim-
mar Alexis.

Hade ej Herden varit van vid plågor;

hade han aldrig önskat utan at få: hade han här hvarken sett, ropat, eller svimmat; dött hade han, lik den vinrankan, hvilken full med lifgifvande safter om dagen, få plömligt förstörs af en frostinatt.

At för sista gången känna plågor; vaknar ALEXIS å nyo, och ropar utan fansning: DAPHNE död! — Hon — Gudar! hur kunde DAPHNE dö! Dygden är ju odödlig — skulle ALEXIS valla sin Hjord på desfa parker rykande af DAPHNES blod! försmägten Ni blommor och träd! torkea ut ni bäckar! Hjordar förgås!

DAPHNE! olyckliga DAPHNE! fast du ej älskade mig, skall jag dock tvinga din skugga til medömkan — Barbariska vild-djur! kom åter! unna mig dö som Her-

dinnan dog! Med ditt af hennes blod ännu varma gap sluka detta hjerta! rif stycke från stycke! — Dock dödens vågar äro många — Ryten I böljor! I vågor, bestormen Töcken! Ner för berget där I liggen vore det ännu högre, skall jag kasta mig i edert medlidande sköte — DAPHNE! jag följer dig! DAPHNE! jag kommer. Ingen Elephant i Cejlons ödemarker har ännu med den styrka rusat den förskräckliga Rhinoceros til mötes, än nu ALEXIS rusade til döden.

Ilande som en ljungeld lopp han uppå berget, hvars rötter sköljdes af de ifrån Polerna våltande vågor. Ån en gång kyfste han det blodiga bandet, lade det mot sitt hjerta som klappade, ropade DAPHNE! och störtade sig utföre — Kärlek! Öde! — skulle denna dagen vara olycklig? — — Nej! Herden i stället för at begrafvas i

den omätliga afgrunden, faller då oskadd,
förd af en blid Gudamakt, i vasfen där —
GESSNER! låna mig din pensel, nej! låna
mig håldre dina känslor - - - i vasfen där
DAPHNE badade.

Begåre ingen en matt teckning på deras
lycka, hon kan ej beskrifvas - - - hon
kan blott kännas.

NÖJET OCH LYCKAN.

STRÖDDA TANKAR.

Öfphörliga nöjen är ingen lycka. Den som sparsamt njuter nöjet, smakar endast dess sötna.

Huru få äro icke de lycklige? En oändlig hop Människor hafva ingen ord-fak at vara belätne med sitt tillstånd. En lika stor mängd förstår icke att vara nöjd med måttliga vilkor.

At tänka sig till Lycka, eller at vara Lycklig för det man tror sig vara så, blifver alltid svårt om icke omöjligt. Man har intet styre hvarmed man kan tvinga tankarnas lopp. Det är en Philosophisk Chimere. Med så mycket bråk är nöjet förloradt.

Det ankommer på et fogligt, gladt och muntert finnelag at vara lycklig; Om nöjet skall bo inom ofs, måsta man upfåga alt inbilladt ondt. At känna rätt sit inbillade onda, är at til hälften hafva öfvervunnit det.

At tro sig tröstlös vid en Våns förlust, är at sjelf berömma sit öma Hjerta, sin trohet, sin ståndaktighet. Men då fåfången icke underhåller vår sorg, och då en omåttlig sorg icke är at berömma, bör den uphöra.

Man skall aldrig skynda at oroa sig sjelf; man bör draga bästa partiet af alla händelser til sit nöje. Aldrig fågna sig hastigt öfver Lyckan; Man känner kanske icke följderna.

Det onda, som icke drabbar en, är en undviken fara; Hvad åga icke vi, som en annan skulle anse för största lycka?

HÅLSA, FRIHET, och hvad är mera af-
undsvårdt för dem, som förlorat det?

Anse icke Lyckan, som din rättighet
och icke alltid motgången, som en orätt-
visa. Stådna och njut din lycka! Löp
icke efter den, som på afstånd synes Dig
få ovärderlig; Den torde vara bedräglig.
Förlorar väl Lyckan sitt värde för det
Du äger den?

Man värderar icke en liten medgång
i samma mån, som man oroar sig öfver en
liten motgång.

Består då all lycka i Höghet, Vælde,
och Anseende? Man värdar ofta Ämbetet,
Titlen, Magten, — icke Personen.

Den, som är van vid håftiga finnes-
rörelser kallar de enfaldiga nöjen of-
smakliga. Rätta stämpeln, på et sann-
skyldigt nöje är, at det icke lämnar nå-
gon ånger efter sig.

Når Lyckan är någorlunda få tro at hon är fullkomlig. Ingen ting är så skröpligt, som lyckan. Man bör fruckta at röra vid henne, äfven under namn at förbättra henne.

En Soldat som går i Löggrafven vil le Han väl vara en Jätte för at råkas af flera Kulor ?

Största lyckan är at vara väl med sig sjelf och då Stormen kommer hafva hamnen inom sig. — Denna tilreder Dygden, icke Ege nkärleken.

Det är en tröst at veta sig icke hafva förtjent sin olycka. Det är blott uti et dygdigt Tidehvarf, som blygfeln följer en oförtjänt åra.

Et medelmåttigt stånd är det Lyckligaste. Där är dygden minst i fara; det är sant at man då är utan afund; Men kan man icke vara lycklig utan at andra

veta det? Det är icke på Torget, det
är i den tyfta Dalen, som tvänne Ålskare
smaka nöjet.

Den, som drar en tung Kedja bör räk-
na efter huru många länkar han deraf sjelf
smidt

Var nöjd läsare och känn din lycka!

SLUT

På Andra HÅFTET.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

